

Cartea Profetului Naum

Capitolul 3

3:1-4 – Cauza nimicirii cetății Ninive

În aceste versete Naum menționează cauzele pedepsirii cetății. De fapt doar v.1 și 4 abordează această temă. Ninive este cetatea vărsătoare de sânge care s-a îmbogățit prin expansiune militară și uciderea a sute de mii de oameni. Ninive capitala Imperiului era și un loc al puterii. Acolo unde este putere este și abuz. Acolo unde este putere există și o permanentă și sângeroasă luptă pentru putere. Ninive este PLINĂ de minciună și de sâlnicie și NU ÎNCETEAZĂ să se dedea la răpire. Minciuna, sâlnicia și răpirea erau prezente în toate cetățile păgâne ale vremii. Dar Ninive era PLINĂ de aceste lucruri și NU ÎNCETA să se dedea la ele. Paharul nelegiurii se umpluse la Ninive. De aceea judecata ei era iminentă. Asiria a fost o unealtă prin care Domnul și-a împlinit judecățile Sale peste Israel și peste popoarele din bazinul mediteranean. Dar Asiria nu a gândit așa și s-a folosit de puterea pe care a primit-o de sus pentru a comite abuzuri, nedreptăți, crime și mari păcate. Și David a fost un vas prin care Domnul și-a împlinit judecățile Sale asupra popoarelor din jurul Israelului. Dar David a înțeles acest lucru și a împlinit judecata divină smerit și fără a folosi puterea primită de sus pentru a se dedea la crime, nedreptăți și sâlnicie. Vom spune că David era copilul lui Dumnezeu și putea gândi altfel. Dar Domnul are pretenția și de la asirian să fie smerit. Revelația generală a lui Dumnezeu și cea specială prin profeții Săi care au fost trimiși și la Asira (de exemplu Iona) este suficient de puternică pentru ca Domnul să ceară și de la Asirian smerenie și cumpătare (vezi Isaia 10). Judecata Domnului peste Asiria este dreaptă și legitimă.

V.4 este mai dificil de înțeles. Ninive este prezentată ca o curvă care a curvit mult, o curvă plină de farmec, fermecătoare, iscusită care a vândut neamurile prin curviile ei și popoarele prin vrăjitoriile ei. În limbajul profetic, de obicei Ierusalimul este asemănat cu o curvă (vezi Ezechiel 16). Ierusalimul curvește față de Domnul cu care este în legământ, prin idolatrie. Dar Ninive era ea în legământ cu Domnul ca Ierusalimul, pentru a comite aceste acte de infidelitate? Ninive a fost idolatră de la început și nu a avut nici un legământ încheiat cu Domnul. În ce sens a curvit ea? Și cum prin curviile și vrăjitoriile ei a vândut popoare? Cui i le-a vândut? Și cum s-a afectuat vânzarea tocmai prin curviile și vrăjitoriile ei? Cu cine a curvit Asiria? De ce Ninive este prezentată ca o prostituată seducătoare? Pe cine a sedus? Nu sunt întrebări ușoare.

Curva, prostituata este cea care se vinde pe sine pentru un profit. Ea calcă în picioare valorile căsătoriei, ale fidelității, ale intimității și ale demnității pentru a obține un venit. Prin activitatea ei ea seduce și abate și pe alții de la valorile menționate mai sus. Vorbeam mai sus de revelația generală a lui Dumnezeu. Ninive nu a avut un legământ încheiat cu Domnul, totuși nu a fost lăsată fără mărturie. Asemenea unei prostituate, ea a ales să calce în picioare valorile revelației divine și să se dedea la idolatrie, la păcat, la plăceri păcătoase, la mărirea de sine. Prin

acest avânt al ei nu doar că s-a abătut de la valorile divine dar a atras, a sedus și pe alții la fărădelege. Popoarele care au văzut ascensiunea Asiriei în numele zeului Asur, cruzimile ei, preamărirea ei de sine, au reacționat tot îndepărtându-se de Domnul. Ne aducem aminte doar de Israel care a fost sedus să se închine la zeii Asiriei sau care au făcut compromisuri grave din teamă de Asiria. Desigur, multe popoare când au văzut fala și îmbogățirea Asiriei, au gelozit-o și au dorit și ele să ajungă ca ea. E cazul Babilonului care s-a dezvoltat și el într-un Imperiu mareț ca cel al Asiriei. Poate în acest sens Asiria a fost o prostituată seducătoare, care s-a dat la curvie spirituală și a atras și pe alții către idolatrie, fărădelege, luptă pentru putere, preamărire de sine și îmbogățirea prin înrobirea altora. Oare acest lucru înseamnă că a vândut popoarele prin curviile și vrăjitoriile ei? Oare a vândut aceste popoare păcatului și idolatriei (și celui rău de fapt) prin presiunea pe care a exercitat-o asupra lor prin curviile ei? Sau se referă la acele acte diplomatice, politice, prin care a vândut altor poli de putere unele popoare? Datele istorice nu par să ne ofere suficiente informații în acest sens. Acest lucru nu înseamnă însă că Asiria nu ar fi sacrificat anumite popoare prin astfel de tratate politice în ascesiunea ei spre a deveni un mare Imperiu. Polii puterii mondiale mereu au sacrificat și înșelat popoarele mai mici pentru a-și atinge scopurile lor de preamărire de sine.

Dumnezeu a înălțat Asiria printre popoare. Dar VINA Asiriei nu a fost înălțarea ei, ci atitudinea ei față de propria înălțare și ce a făcut ea cu puterea primită. Ea a considerat că înălțarea ei a avut loc prin puterea ei și prin puterea zeilor ei. A considerat că înălțarea ei este spre slava ei. A fost puterea primită pentru a comite acte de cruzime împotriva celor mai slabi și pentru a se îmbogăți peste măsură de mult. Astfel a transmis următoarele mesaje popoarelor din jur:

- Încrederea în sine și în idoli este secretul vieții;
- Teme-te de Asiria și de zeii ei și nu de Domnul;
- Dorește-ți și tu să devii un Imperiu plin de slavă și de bogăție;

Aceste mesaje au sedus și alte popoare către păcat, printre care și Israelul și Iuda. Deci nu înălțarea Asiriei a fost problema, ci atitudinea ei față de propria înălțare și ce a transmis altora prin propria ei înălțare! Ne aducem aminte de David care a fost înălțat și el. Dar el a cunoscut că fost înălțat de Domnul din pricina lui Israel. El a rămas smerit și a ațintit privirile lui Israel către Domnul. El nu a folosit puterea primită pentru a se îmbogăți și glorifica pe sine. El a închinat toate bogățiile sale Casei Domnului. El a folosit puterea primită pentru a glorifica pe Domnul. Privind la David, poporul nu a fost motivat să se teamă de David, să se dedea la idolatrie, să caute și ei să fie înălțați, să obține putere și bogăție. Dimpotrivă, când au privit la David, au fost motivați să se încreadă în Domnul, să caute pe Domnul, să glorifice pe Domnul, să folosească darurile primite de la Domnul pentru a sluji pe alții. Ce faci când Domnul te înalță? Care este atitudinea ta față de propria ta înălțare? Ce transmiți altora prin propria ta înălțare? Prin înălțarea

ta diavolul poate seduce pe mulți către sine sau Domnul poate atrage pe mulți către Sine. Nu ÎNĂLȚAREA este elementul determinant, ci atitudinea ta față de propria ta înălțare.

Observ că Naum nu insistă prea mult pe cauza nimicirii cetății. Ori acest lucru este atipic pentru profeți. În literatura profetică biblică descrierea fărâdelegii celui ce urmează a fi pedepsit ocupă un loc important. Profetul descrie în amănunt grozăvia păcatului, demonstrează vinovăția celui avertizat, scoate la iveală păcatele ascunse sub masca religiozității. Dar acest lucru se întâmplă când profeția este adresată celui vinovat și de obicei când profeția este adresată lui Israel. Căci profeția nu are scopul de anunța o pedeapsă implacabilă, ci de a întoarce pe cel păcătos la Domnul tocmai pentru a nu fi pedepsit. Ori din această pricină e imperios necesar ca cel în cauză să fie confruntat cu propriul păcat pe care de regulă îl neagă, îl ascunde. Faptul că Naum, nu insistă pe descrierea, demonstrarea vinovăției cetății Ninive ne sugerează din nou că profeția se adresează în primul rând lui Iuda (și lui Iosia, reformatorul). Iuda nu avea nevoie de demonstrații cu privire la fărâdelegile Asiriei. Ea gustase din plin alături de celelalte popoare cruzimile și răutățile Asiriei. De obicei vedem cu claritate păcatul celui ce ne face rău. Problema este că nu vedem la fel de clar păcatul când noi facem altora rău. Naum insistă deci nu pe vinovăția cetății (evidentă pentru Iuda), ci pe căderea ei (ce părea imposibilă pentru Iuda). Naum aduce argumente nu atât pentru a demonstra vinovăția asirianului cât pentru a arăta iminența căderii lui. Toate acestea ne indică faptul că Naum a profetizat pe timpul lui Iosia pentru a încuraja reforma și a proclama lui Iuda vestea cea bună a căderii unui jug greu care părea de neînlăturat.

3:5-7 – Domnul va face Ninive de ocară

Este a treia oară în cartea profetică în care Domnul vestește solemn hotărârea pe care a luat-o asupra cetății:

- Iată ce a PORUNCIT însă Domnul împotriva ta Asur: nu vei mai avea urmași...(1:14)
- Iată am necaz pe tine, zice Domnul oștirilor...(2:13)
- Iată am necaz pe tine, zice Domnul oștirilor...(3:5)

În fiecare din cele trei capitole ale profeției apare hotărârea solemnă a lui Dumnezeu rostită de El Însuși. Dumnezeu PORUNCESȚE această hotărâre împotriva lui Asur. Nu doar o rostește, dar o poruncește. Hotărârea pare a fi implacabilă. Nimic nu o mai poate schimba. Domnul a hotărât și nu se va răzgândi. Repetarea hotărârii ne sugerează și că vremea împlinirii profeției este apropiată. Lui Daniel, Domnul îi spune că profețiile sale vizează vremuri îndepărtate. Dar profeția din Naum este construită astfel încât să arate că vremea împlinirii ei este APROAPE. Ninive nu va cădea peste câteva sute de ani, ci ÎN CURÂND. Într-adevăr, cu ce îi încălzea pe inițiatorii reformei că Asur va cădea peste 300 de ani? Ei aveau nevoie de încredințarea că ÎN VREMEA lor Asur nu va riposta împotriva reformei. Limbajul profeției lui

Naum sugerează IMINENȚA căderii cetății. Și într-adevăr, Ninive cade în 612 când Iosia și susținătorii reformei erau încă în viață. Ne aducem aminte ce îi spune Iosif lui Faraon:

- Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că ***lucrul acesta este hotărât din partea lui Dumnezeu și că Dumnezeu se va grăbi să-l ducă la îndeplinire.***

În ultima parte a profeției lui Naum se repetă de două ori viziunea Domnului oștirilor care spune lui Ninive: *Am necaz pe tine... am să te nimicesc.* Deci nimicirea cetății este un lucru hotărât din partea lui Dumnezeu și Dumnezeu se va grăbi să-l ducă la îndeplinire! Și așa a și fost. Ninive nu a căzut peste câteva sute de ani ci peste puțin timp, iar destinatarii profeției au fost contemporani căderii cetății. Hotărârea este luată de Domnul OȘTIRILOR, de un Domn războinic, care se află înaintea oștilor Sale și le conduce către bătălia ce se va da împotriva vrăjmașilor Săi.

Domnul o va face pe Ninive de ocară. Ninive era plină de mândrie. Se fălea și se lauda înaintea neamurilor. Se prezenta ca fiind cetatea indestructibilă, care va stăpâni pentru totdeauna pământul, care nu va putea fi niciodată zdrobită, care va fi mereu un spin în coasta popoarelor. Dar prin căderea ei rapidă Domnul avea să o facă de rușine înaintea popoarelor. Cu toții aveau să vadă nimicirea ei, vulnerabilitatea ei, efemeritatea ei, slăbiciunea ei. Prin căderea lui Ninive mândria asirianului înaintea neamurilor avea să fie zdrobită. Competiția între națiuni era acerbă. Ura din națiuni, mândria națională atingeau cote amețitoare. Căderea lui Ninive a fost o lovitură ce a țintit în mod direct orgoliul nemăsurat al asirienilor. Pe cât de multe au fost cuvintele lor de fudulie, de laudă și preamărire de sine, pe atât de adâncă avea să fie rușinea lor la căderea faimoasei lor capitale.

Cei ce vor auzi de căderea cetății vor fugi. Cu alte cuvinte nu-i vor veni în ajutor, ci mai degrabă se vor îngrozi de căderea ei. Dacă am auzi că America a fost cucerită într-o singură zi de un stat mai mic și mai puțin puternic, ar fi un șoc. Ne-am îngrozi. Un șoc asemănător a produs vestea căderii așa rapide a cetății Ninive în mâinile babilonienilor. Oamneii au fost îngroziți și au fugit. Nimeni nu i-a venit în ajutor. Apar și aceste două tulburătoare întrebări:

- Ninive este nimicită! Cine o va plânge? Unde să îți cauți mângâietori?

Se pare că nimeni nu plânge la căderea cetății și nu este nimeni care să mângâie, care să consoleze pe cei din Ninive. Acest lucru poate însemna pe de o parte că majoritatea din cetate vor fi omorâți și deci nu va mai fi cine să o jalească sau că popoarele din jur nu vor fi sensibilizate de căderea cetății. A doua variantă pare a fi susținută atât de datele istorice (care ne arată că din Ninive au fost supraviețuitori care au organizat ultima rezistență asiriană din Haran), cât și de ultimul verset al cărții Naum:

- Rana ta nu se alină prin nimic, rana ta este fără leac! Toți cei care vor auzi de tine vor bate din palme, căci cine este acela pe care să nu-l fi atins răutatea ta?

La căderea Babilonului din Apocalipsa plânge tot pământul (vezi Apoc.18). La fel și la căderea cetății Tir, mulți sunt cei care o jălesc (vezi Ezechiel 27). Dar nu se întâmplă la fel și la căderea cetății Ninive. Aici pământul se bucură, popoarele bat din palme, căci toți au fost atinși de RĂUTATEA și CRUZIMEA Asirianului. De aceea Asirianul nu are mângâietori. Toți se bucură de căderea lui și nimeni nu mai compune un cântec de jale pentru Ninive. TIRUL e cetatea care seduce prin bogăție, care îmbogățește și pe ceilalți. De aceea, pământul și negustorii o jălesc. Ninive e cetatea care asuprește și prigonește pământul și de aceea pământul bate din palme la căderea ei. Acest contrast ne ajută să înțelegem mai bine profilul misterioasei cetăți mari din cartea Apocalipsei.

3:8-11 – După cum a căzut No-Amon așa va cădea și Ninive

Este vorba de cetatea egipteană Teba care era cunoscută grecilor sub denumirea de No-Amon. Există multe asemănări între această cetate și Ninive. La fel ca Ninive, era considerată o cetate sacră, închinată zeului Amon și la fel ca și capitala asiriană avea în interiorul ei un complex impresionant de Temple. Era situată pe malul de est al Nilului și avea un sistem de apărare asemănător cu cel din Ninive. Sistemul defensiv era așa de bine construit încât dădea iluzia invulnerabilității. Dar această cetate a căzut în 663 în mâinile armatelor asiriene conduse de Asurbanipal. Menționarea cetății Teba, nu doar că ne ajută să fixăm în timp scrierea cărții Naum, dar are un rol important în consolidarea mesajului profeției. Este încă un argument că Naum își propune să argumenteze că ceea ce părea imposibil de îndepărtat (greul jug asirian reprezentat prin capitala acestuia – Ninive) va fi zdrobit prin puterea lui Dumnezeu. Astfel, profetul aduce aminte de Teba din Egipt, o cetatea care părea indestructibilă. Cu toate acestea ea a fost zdrobită. La fel ca și Ninive. Naum face apel la trecut pentru a oferi credibilitate profețiilor sale despre viitor. Trecutul ne descoperă lucrurile care DEJA s-au întâmplat în istorie. Nu e vorba de lucruri doar posibile, ci de evenimente reale deja consumate. Dar ceea ce s-a întâmplat DEJA se poate întâmpla DIN NOU. Iată marele beneficiu al studierii istoriei. Istoria ne ajută să nu punem limite posibilului din pricina unor realități prezente care par insurmontabile. Căderea cetății Teba ne arată că și Ninive poate cădea. Profeția e credibilă deci, nu e un doar un hazard naționalist al lui Naum. Probabil că atunci când oștile asiriene au pornit împotriva cetății Teba, evreii nu au dat sorț de izbândă asirienilor. Însă spre surpriza lor cetatea a căzut. La fel avea să fie și cu Ninive. Jugul care părea pus pentru totdeauna asupra lui Iuda avea să fie zdrobit!

Istoria ne arată cât se poate de clar fragilitatea și efemeritatea gloriei și a puterii omenești. Ne aducem aminte de imperiul asirian, babilonian, medo-persan, grec, roman, bizantin, roman-german, otoman, britanic, de dominația nazistă, comunistă... Toate aceste puteri au părut celor din vremea lor puteri infailibile care vor persista pentru totdeauna în istorie... Dar toate au decăzut și au fost făcute de ocară. Unde este puterea omului, gloria faptelor sale, dominația vizibilului? Vizibilul a creat doar ILUZIA invulnerabilității. Dar istoria este în mâinile Creatorului. Când sus s-a hotărât căderea unui Imperiu, acesta, oricât de puternic părea, s-a prăbușit ca un castel de nisip. Nu există putere în sine a jugurilor din istorie. Ele au o putere primită de sus. În sfatul străjerilor din ceruri se decide cui i se dă puterea de pe pământ. Acolo

sus este PUTEREA și nicidecum jos pe pământ. Și acolo sus S-A DECIS deja ca puterea să fie dată unor oameni pe pământ DOAR pentru o VREME. Nimeni nu va primi puterea pentru TOTDEAUNA decât Mesia, Hristosul (vezi Daniel 7). Imperiile se înalță și apoi sunt smerite. Dar doar împărăția Fiului Omului va dăinui pentru totdeauna. Nici un JUG omenesc nu va putea asupra pentru totdeauna pământul. Nici măcar jugul lui anticrist, care va fi jugul care va crea cea mai puternică iluzie a invulnerabilității. Nu este întâmplător nici faptul că toate regimurile care au prigonit Biserica s-au stins în istorie. Biserica însă a rămas.

Desigur la fel este și cu jugurile din viața noastră. Ele sunt puse doar pentru o vreme și cu un rol precis. Când își vor fi terminat de împlinit menirea, Domnul le va lua cu mare repeziciune. Vom mai reveni la această temă aplicativă la secțiunea CONCLUZII.

3:12-19 – În ciuda și din pricina măreției ei, Asiria va fi nimicită

Naum își încheie profetia cu o nouă imagine despre căderea cetății. În cap.1 a fost *anunțată* căderea cetății. În cap.2 a fost *descrișă foarte plastic* această cădere. În cap.3a s-au subliniat *cauzele prăbușirii cetății* și s-a amintit *precedentul istoric* cu privire la No-Amon. Acum la finalul cărții (3b) Naum ne oferă o nouă imagine a căderii cetății și a imperiului. Naum vrea să încheie pe imaginea judecății. Astfel întărește ideea unei judecăți iminente și implacabile. De asemenea nu apare nici o rază de speranță pentru Asiria, nici o mângâiere, nici o aluzie la renașterea sa. Și într-adevăr, Asiria nu a mai renăscut niciodată în istorie. Termenul de Asiria a fost folosit ulterior doar pentru a indica zona geografică cu pricina. În profetiile cu referire la judecata lui Israel sau Iuda mereu apare o rază de speranță. Și de obicei profetiile se încheie nu pe imaginea judecății ci pe imaginea restaurării. Profetia despre Ninive însă se încheie în mod întunecat. Nu există nici cea mai mică alinare sau mângâiere pentru Ninive. Doar nimicire și judecată. Ce aduce nou această imagine a judecății cu care se încheie profetia?

În v.12 sunt menționate și celelalte cetăți ale Asiriei. Nu doar Ninive va cădea ci și celelalte cetăți. Și într-adevăr așa a fost. Căderea cetății Ninive semnifică de fapt căderea întregului Imperiu. Această idee nu este nouă în carte (vezi 1:14), dar Naum vrea să includă această idee și în finalul cărții. Chiar penultimul verset al cărții (3:18) insistă pe această idee. Pentru noi nu pare atât de important acest lucru, dar pentru evreii din timpul lui Iosia era ceva esențial. Pe ei îi interesa nu doar căderea cetății Ninive, ci îndepărtarea greului jug asirian. De aceea atunci când citeau profetia și ajungeau la aceste versete, inima lor li se umplea de bucurie și ușurare. Nu doar Ninive va cădea, ci întreg Imperiu Asirian. Căderea capitalei semnifică de fapt căderea Imperiului. Naum accetuează această idee fundamentală și în finalul cărții. Imaginea din v.12 este impresionantă. Să compari puternicile cetăți ale Asiriei cu niște smochini care cad jos doar la o simplă atingere a smochinului. Orice trecător, fie el și un copil dacă scutură puțin smochinul face ca toate roadele lui să cadă jos. Deci VREMEA căderii Asiriei este hotărâtă de sus. Cauza căderii sale nu se datorează creșterii puterii Babilonienilor sau a alianței acestora cu Mezii. Ea se datorează hotărârii luate în sfatul de sus. În cele din urmă putea fi orice altă împărăție. Orice trecător ar fi scuturat smochinul s-ar fi bucurat de roadele lui. A fost să fie

Babilonul. Putea fi altcineva. Cauza căderii este reprezentată de verdictul divin. Stăpânul istoriei A DECIS că a sosit vremea căderii Asiriei. Iată de ce cetățile ei vor cădea repede ca roadele smochinului.

În v.13-15 Naum introduce o nouă imagine a asedierii capitalei asiriene. Se menționează pregătirea pentru asediu în v.14 (umplerea rezervoarelor cu apă din cetate, dregerea zidurilor). Dar toate aceste pregătiri vor fi în van. Apare de două ori imaginea focului. Într-adevăr dovezile istorice ne indică faptul că după ce vrăjmașul a intrat în cetate a dat foc cetății.

În v.15b-17 este prezentată din nou CAUZA pedepsirii cetății:

- te va mistui **CA NIȘTE LĂCUSTE**,
 - **CĂCI** te-ai înmulțit *ca lăcustele*
 - Te-ai îngrămădit *ca lăcustele*
 - Negustorii tăi sunt mai mulți ca stele cerului, s-au îngrămădit *ca puii de lăcuste*
 - Voivozii tăi sunt *ca lăcustele*, mai marii tăi *ca lăcustele*

Naum insistă pe imaginea lăcustelor. Repetă de 6 ori comparația CA LĂCUSTELE. Focul judecării va mistui Asiria ca lăcustele căci Asiria s-a înmulțit CA LĂCUSTELE. În zona respectivă LĂCUSTELE erau renumite pentru numărul lor mare, pentru modul în care nimiceau recoltele și pentru viteza cu care se deplasau. Se adunau așa de multe lăcuste încât, când își luau zborul realmente se întuneca cerul, iar locul de unde se ridicau nu mai arătau la fel fie pentru că mâncaseră recolta, fie pentru că erau așa de multe încât prin prezența lor schimbaseră pentru o vreme culoarea peisajului. Cei din vremea lui Naum știau ce înseamnă o invazie de lăcuste. Imaginea era foarte vie în mintea lor. Focul judecării va mistui Asiria ca lăcustele, adică cu REPEZICIUNE și fără milă. Lăcustele nimiceau cu viteză recoltele și nu lăseau nimic nepârjolit în urma lor. Dar această judecată se va revărsa asupra Asirienilor căci și aceștia s-au înmulțit ca lăcustele. Pentru că s-au înmulțit și extins ca lăcustele și ei vor fi mistuiți ca lăcustele. Naum recunoaște în acest pasaj puterea economică, administrativă și militară a Asiriei. Negustorii, voievozii și conducătorii Asiriei sunt mulți precum lăcustele. Dar această măreție reală a Asiriei nu o face mai puternică în fața judecării. Dimpotrivă, tocmai această măreție va cauza judecarea ei. Căci MĂREȚIA ei a fost spre slava ei și a fost realizată prin vărsarea sângelui națiunilor din jur. Dumnezeu este deranjat de extinderea fără măsură a Imperiului Asirian. Dumnezeu nu a vrut de exemplu ca Israel să devină un Imperiu Mondial. De aceea a trasat granițe clare Israelului pentru a tăia pofta acestuia de extindere, de putere, de stăpânire. Dar Asiria nu și-a înfrânat această poftă: *Mai mult! Mai mult! Mereu, mai mult!* Și numărul negustorilor și al voievozilor ei s-a înmulțit ca lăcustele (care se și înmulțesc foarte repede!). Dar înmulțirea lor a fost spre necazul altora, căci odată cu înmulțirea lor noi teritorii au fost devastate și pârjolite. De aceea și

pârjolirea Asiriei va fi înfăptuită exact cum lăcustele pârjolesc o câmpie, adică fără milă și cu mare repeziciune. Și într-adevăr căderea Asiriei s-a produs repede: din 614 până în 609, în doar câțiva ani. Domnului nu îi place spiritul de lăcustă. Ideea de extindere, de mai mult, de mai mult, pentru glorificarea eului este o urâciune înaintea Domnului. Este spiritul lui Lucifer, care nu s-a mulțumit cu slava primită de la Domnul, ci a vrut MAI MULT, a vrut să fie ca Dumnezeu, și de ce nu, mai presus decât el. Acesta este și spiritul lui Anticrist. Ideea de a stăpâni tot pământul, de a cere închinare întregului pământ face parte din profilul lui Anticrist. Hristos S-a smerit și a acceptat ROLUL rânduit de Domnul. El a acceptat o lucrare mică, de 3,5 ani în teritoriul mic al Palestinei. Nu a râvnit pentru MAI MULT. Nu a căutat lucrări mai mari. Nu și-a părăsit VREDNICIA. A fost smerit și s-a mulțumit cu ROLUL pe care i l-a fixat Domnul. Dar Anticrist va fi exact opusul. El nu se va mulțumi cu o lucrare mică, cu o stăpânire mică. El va râvni mereu LA MAI MULT și nu va avea pace până când TOT pământul îi va fi supus și-i va da slavă. De ce Alexandru Macedon s-a dus să cucerească și India? De ce nu s-a oprit? De ce nu s-a putut opri? De ce toată istoria este străbătută de războaiele de cucerire ale popoarelor care au vrut NOI TERITORII, mai multă stăpânire? De ce întregă istorie a omenirii este dominată de spiritul lui MAI MULT? De ce popoarele nu s-au mulțumit cu teritoriile deja deținute? Nu erau ele suficient de mari și de bogate? Ba da! Atunci de ce au privit DINCOLO de graniță? De ce au râvnit și la capra vecinului? Pentru că prin neascultarea din Eden omul a fost infectat de virusul Luciferic, care în esența lui exact acest lucru înseamnă: mai mult, mai mult, dincolo de granițele fixate de Domnul! Lucifer a căutat mai mult decât i-a dat Domnul și cu această perspectivă l-a amăgit și pe Om în Eden. Omul nu s-a mulțumit cu ceea ce Domnul i-a dăruit și a căutat mai mult, a dorit să meargă dincolo de granițele fixate de Domnul. Și acolo nu a găsit VIAȚĂ, ci MOARTE. Dar oare acest spirit nu ne urmărește și pe noi în lucrarea creștină? Oare toate teoriile despre lucrări mari, despre treziri spirituale mondiale, despre mișcări spirituale care trebuie să ajungă pe toate continentele, nu sunt adesea insuflate de același spirit luciferic? Oare nu cumva în Numele mandatului de a merge până la marginile pământului nu încercăm altceva decât să ne împlinim nevoia de succes, de semnificație, de mai mult, de preamărire de sine? Hristos ne arată că pe acest pământ lucrarea noastră va fi mică. Nici El nu a putut sluji în mod profund mai mult de 12 oameni. Lucrarea noastră e lucrarea iubirii. Și poți iubi în mod profund doar aproapele. Or puțini sunt aproapele nostru. Familia, biserica de casă, câțiva prieteni – iată aproapele nostru, iată lucrarea noastră. Dacă din această lucrare Domnul va declanșa unde spirituale care vor atinge marginile pământului, aceasta e treaba lui. Nu există lucrări mari... există un grup limitat de oameni pe care îi poți sluji cu adevărat. Isus însuși s-a văzut neputincios în fața secerișului și s-a rugat pentru NOI lucrători. Înadins Domnul ne încredințează în Biserică doar lucrări MICI. Capacitatea noastră de a IUBI este limitată și de aceea ne încredințează doar lucrări mici. Lucrările mari ni le va încredința de-abia atunci. Toți robii credincioși au primit în această viață PUȚINE lucruri în administrare. De-abia la răsplătire vor primi MULTE. Și toate acestea spre binele nostru. La fel cum prin cartea Iosua Domnul trasează GRANIȚE clare lui Israel și pune stavile dorinței luciferice de extindere, la fel prin modelul lui Isus, Domnul trasează limite clare slujirii noastre. Mare e secerișul, e adevărat, dar PUȚINI sunt lucrătorii. Cu alte cuvinte, un

lucrător nu poate face față unui seceriș mare. El poate sluji doar o mică parte din acest seceriș. În rest, se poate ruga pentru NOI lucrători. Oare am slujit suficient de mult pe cei din biserica noastră de casă pentru a îndrăzni să cerem o lucrare mai mare? Oare dacă hrănești pe Hristosul care flămânzește lângă tine în doi-trei frați, poți cere o lucrare MAI MARE? Atenție deci la spiritul LĂCUSTĂ în lucrarea creștină.

V.3:18 îl menționează pe împăratul Asiriei. Nu știm dacă e vorba de Asurbanipal sau chiar de ultimul împărat al Asiriei. În mod cert însă profeția atacă toate simbolurile Imperiului. Asur (1:14), dumnezeul Asiriei (1:14), capitala Ninive (1:1 etc.), leul (2:12), împăratul Asiriei (3:18), puterea economică, militară și administrativă a Asiriei (3:16-17). V.18 ne sugerează că decăderea Asiriei va fi o surpriză. Domnitorii și vitejii împăratului Asiriei dorm, dar poporul este risipit pe munți. Nu știm exact la ce evenimente istorice se referă profeția. Poate la slăbirea Imperiului din timpul domniei lui Asurbanipal sau poate la altceva. Ideea fundamentală rămâne aceea că decăderea Imperiului va fi deodată și pe neașteptate. Asiria s-a mai confruntat cu multe revolte în timpul stăpânirii sale și pe toate le-a stins. De ce ar fi această nouă revoltă a Babilonului ceva de temut? Probabil așa au gândit mai mari Asiriei. Au dormit liniștiți știind că de câteva sute de ani tot au stins revoltele Babilonului. Dar acum era ceva diferit. Nu că Babilonul era mai puternic, ci că acum Domnul care decisese cândva înălțarea Asiriei, acum hotărâse smerirea ei. Nu e vorba de puterea și de înțelepciunea omului, de șansă sau hazard, ci e vorba de hotărârile pe care le ia Domnul oștirilor. Și acum sosise vremea Asiriei. Nimeni nu o va putea apăra. Nimeni nu o va alina. Asiria nu va mai renaște. Și cum am comentat deja în 3:7 ea nu va avea mângâietori, căci tot pământul va bate din palme și se va bucura căci toate popoarele au fost atinse de cruzimea îngâmfatului asirian. Profeția incredibilă a lui Naum, profeția care a stârnit râsul multora, nu rămas o poveste, o declarație îndrăzneată, o speranță a celor creduli. Nu s-a împlinit peste noapte, dar nu peste mult timp Asiria a început să se clatine și în 612 î.H. Ninive a căzut doar după trei luni de asediu. Și apoi în 609 s-a șters pentru totdeauna urma asirianului în istorie. Cuvântul care a răspândit atâta teroare sute de ani (Asiria) a devenit doar o referire la trecut sau la o zonă geografică. El nu a mai fost niciodată reactivat cu putere și autoritate. Cuvântul Asiria a devenit inofensiv, un cuvânt lipsit de putere, un cuvânt mort din cronicile istoricilor. Noi putem doar să ne imaginăm această schimbare de perspectivă. Dar cei din vremea lui Iosia au trăit-o efectiv. Pentru ai a fost o încurajare reală să ducă reforma mai departe. Și totuși au revenit la păcatele lor. De neînțeles... să calci în picioare o mărturie și o resursă așa de mare din partea Domnului ca cea a căderii cetății Ninive? Pare o nebunie. Și nebunie a și fost.